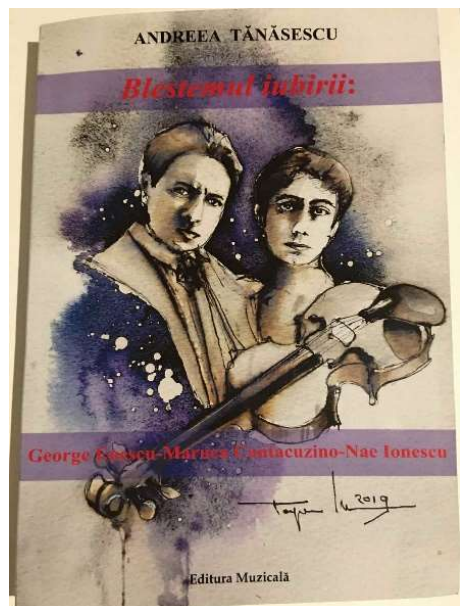

Blestemul iubirii: George Enescu – Maruca Cantacuzino – Nae Ionescu

(Loredana Baltazar – 10 februarie 2020)

Din perspectiva profund materială a evoluției societății, statutul asumat al unui creator de artă este asimilat singularității absolute a lui Don Quijote. Încercând să pătrundă cu grație în universul unicat, extrem de sensibil, al conexiunilor interumane ce influențează un destin artistic, dramaturgul și coregraful Andreea Tănăsescu și-a ales ca subiect, pentru cel de-al doilea volum propriu de piese de teatru, o suită de secvențe din zbuciumatul parcurs existențial al Marucăi Tescanu-Cantacuzino, intersectat cu cel la fel de tumultuos al genialului Enescu.

Personalizând accentuat interrelația celor trei personaje, piesa ***Blestemul iubirii: George Enescu – Maruca Cantacuzino – Nae Ionescu*** își depășește filonul inspirațional – romanul autobiografic al Marucăi Cantacuzino-Enescu, *Umbre și lumini* – la capitolul investigație psihologică și, evident, investiție emoțională, puse în lumină, progresiv, de formatul dramaturgic al scrierii.

Sugerând o anume fluiditate în componența recuzitei scenice, piesa survolează deseori granița dintre real și imaginar, accentuându-i permeabilitatea. Derularea neîntreruptă, surprinzătoare, a cadrelor în decursul celor șase scene, ritmul alert al întretăierii dialogurilor ce rezumă situații conflictuale și schimbările ce intervin continuu în asamblarea decorurilor și a costumelor – propulsează în prim plan, dincolo de spațiul intim al trăirii fiecărui rol, portretul unei lumi în perpetuă mișcare. Jocul feminizant al dezbrăcării și îmbrăcării, semn al continuei pendulări emoționale abundând de sensuri, amprentează puternic ideea de echilibru sugerată de simetria arhitecturării scenariului; pe măsura parcurgerii celor trei scene ale fiecărui act, entropia stărilor antitetice acaparează treptat traiectoria personajelor, asimilându-le, alegoric, cursei unor pioni pe

imaginara tablă de șah a unui cotidian alienat, cu idealuri cvasi haotice.

Din complexul context al dramei tangente realității palpabile, se detașează ca o punte între universuri paralele, între iluzia unor precepte morale și atitudini cu tendințe nihiliste, figura stranie, intenționat ubicuă, a lui Șeitan-Diavolul, cel ce pare că intervine temporar în alterarea traseului urmat de celelalte personaje; însuși „Domnului” (!) Șeitan i se încredințează rolul original al *raisonneur*-ului întregii acțiuni, datorită lui conturându-se cu claritate atât caracteristicile unei societăți în derivă cât și cele două „talere” pasionale ale Marucăi Cantacuzino: preexistentă Umbră – ipostaziată în actul secund prin prezența filozofului Nae Ionescu, elocvent reprezentant al esenței tarelor epocii – și intermitentă Lumină – pe care personajele o disting miraculos în profunzimea discursului sonor enescian, proiectând-o implicit în structura interioară a personalității omului George Enescu.

Pe măsura minuțioasei elaborări a acestui complex și inedit demers dramaturgic datat 2019 – de a cărui editare, în condiții grafice mai mult decât excelente, se face „vinovată” efervescenta noastră Editură Muzicală (picturile ce ilustrează cele două coperti aparținând artistului plastic Mugur Popa, iar schițele scenografice arhitectei Corina Dușoiu) – autoarea lui, Andreea Tănăsescu, i-a gândit lansarea imaginând o serată originală de sfârșit de septembrie în Aula Palatului Cantacuzino. Firesc, alături de mult așteptatele fragmente de text, care au prins viață în viziunea actorilor Mihaela Bețiu și Daniel Tudorică, au fost interpretate – de către pianistul Andrei Tănăsescu și mezzosoprana Heliana Drăgușin – repere semnificative din creația enesciană (lirica *Pavană* din Suita pentru pian op.10, și *Introducere și Dans* din opera *Oedipe* transcrise pentru pian de către Andrei Tănăsescu), dar și cele șapte *Cântece Populare Spaniole* ale lui Manuel de Falla, prilej suplimentar de reflecție asupra traiectoriei unor destine excepționale. Dincolo de aparența tratării unui obișnuit triumfi amoros, *Blestemul iubirii: George Enescu – Maruca Cantacuzino – Nae Ionescu* marchează, cu o nedisimulată forță de expresie, acea premieră în dramaturgia românească pe care ne-am dori-o pusă în scenă cât mai curând!